

Ο σπάταλος νέος και το χελιδόνι

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

- Στην υγείά μας, παιδιά και μη σας νοιάζει, πιείτε και γλεντήστε όσο τραβάει η ψυχή σας! Εγώ είμαι εδώ ...

Ο νεαρός μας είχε κληρονομήσει από τον πατέρα του μεγάλη περιουσία και τη σπαταλούσε κάθε μέρα σε γλέντια και σπατάλες. Ήρθε όμως η μέρα που δεν του έμεινε πια τίποτα, μόνο το πανωφόρι που φορούσε.

– Όλους τους τάζα, όλους τους έντυνα, όλους τους διασκέδαζα και τώρα πού είναι; Κανείς δε μου απόμεινε...

Ο νεαρός μας περπατούσε σκεπτικός στον δρόμο και μονολογούσε, όταν ξαφνικά...

– Καλέ, ένα χελιδόνι, σαν τρελό πηγαίνει πέρα δώθε... Ένα χελιδόνι!

Πραγματικά, ένα χελιδόνι πετούσε μπροστά του, που είχε ξεγελαστεί κι είχε έρθει πριν της ώρας του, καθώς ήταν ακόμη Φλεβάρης. Πετούσε σαν τρελό πέρα-δώθε.

– Να λοιπόν που πέρασε ο χειμώνας, αφού ήρθαν τα χελιδόνια, είπε ο ανόητος νεαρός μας, και δε θα ξαναχρειαστώ καθώς φαίνεται το πανωφόρι μου.

Πήγε λοιπόν και πούλησε το πανωφόρι του, που μόνο αυτό του είχε απομείνει με τις σπατάλες του και εξοικονόμησε λίγα χρήματα. Μα και πάλι τα σκόρπισε εδώ και κει!

– Οχ, οχ, τι τσουχτερό κρύο έβγαλε! Τουρτουρίζωωωωωω...

Όπως καταλάβατε, ο καιρός άλλαξε μετά από λίγες μέρες, ο ήλιος κρύφτηκε και φυσικά ο ασυλλόγιστος νεαρός μας έτρεμε από το κρύο και χτυπούσε τα δόντια του. Κι εκεί που περπατούσε, παραπατώντας από το τρέμουλο, βλέπει το χελιδόνι πεσμένο στη γη, νεκρό από το κρύο.

– Ανόητο πουλί, μονολόγησε, κατέστρεψες και μένα και τον εαυτό σου!

Είναι σίγουρο πως και σεις θα σκεφτείτε ότι **δεν ωφελεί να ρίχνουμε τα σφάλματά μας στους «κακούς συμβούλους»**, όπως ο νεαρός μας.

Απόδοση: Δ.Σ.

Αφήγηση: Μαρία Σαββοπούλου

Άκουσε τον μύθο

%sapatalosneos%